

ANDÍLKOVO VÁNOČNÍ PUTOVÁNÍ

bambóok[®]

Zuzana Pospíšilová
ilustrace Zuzana Osako

Zuzana Pospíšilová je oblíbená autorka věnující se téměř výhradně původní tvorbě pro děti. S jejími texty se dětská čtenářka mohou setkávat již od roku 2004, kdy jí vyšly první pohádkové příběhy v časopise *Sluníčko*. Od roku 2005 začala publikovat knižně a dodnes je jednou z nejaktivnějších autorek písičích pro děti. Jen v nakladatelství Grada vydala téměř sedm desítek titulů, z nichž nejúspěšnější jsou série *Kouzelná třída*, *Kouzelná třída, příběh pokračuje* a *Kouzelná třída – další kouzlení* a edice dětských detektivek *DeTeKTiVoVě*. V její tvorbě mají převahu pohádky, ale věnuje se také poezii a výukovým textům. Původní profesí je Zuzana Pospíšilová dětská psychologka. Snad odtud a také z role maminky dvou dcer pramení porozumění dětské fantazii a humoru, které se v jejím bohatém díle odráží.

Foto archiv autorů

Zuzana Osako je výtvarnice, kterou fascinuje móda, folklór a životní příběhy. V módním světě se objevila nejdříve jako modelka, později se věnovala oděvnímu designu a dnes je velmi úspěšnou a vyhledávanou ilustrátorkou. Její tvorba je významně ovlivněna Japonskem, kde pět let žila, studovala malbu japonskou tuší a vedla výtvarnou školičku Shanti pro rodiče a děti. Zuzana Osako miluje své rodné Slovácko, jehož tradice, folklór a krása jsou dalším inspiračním zdrojem jejího díla. Zuzanino umění zachytit atmosféru, náladu a skrytý příběh nachází v poslední době uplatnění také v knižní ilustraci pro děti, jíž se trojnásobná maminka a vášnivá čtenářka s láskou věnuje.

Foto © Ondřej Košík

ANDÍLKOVO VÁNOČNÍ PUTOVÁNÍ

bambóok®

Zuzana Pospíšilová
ilustrace Zuzana Osako

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

Zuzana Pospíšilová

ANDÍLKOVO VÁNOČNÍ PUTOVÁNÍ

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6375. publikaci

Ilustrace Zuzana Osako

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 120

Vydání 1., 2016

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Cover Illustration © Zuzana Osako

ISBN 978-80-271-9447-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-9446-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-0122-1 (print)

Obsah

Jak se Andílek narodil	7
Dárek pro Anežku	12
Zdobení stromečku	18
Útěk	23
Záchrana	29
Pro štěstí	35
Hádka	41
Pavoučice Alice	47
Překvapení	53
Veverka Terka	59
Veverčino věštění	64

Sněhulák	70
Zlomyslní havrani	76
Co teď?	81
Vichr	86
Sova	91
Cesta do města	97
Popeláři	104
Šťastné shledání	111
Zpátky u babičky	116

Jak se Andílek narodil

Babička Ludmilka si sedla do velikého křesla, které stálo u okna v obývacím pokoji. Pro ukrácení dlouhé chvíle si vzala do ruky klubíčko bílé příze a kovový háček. Měla v úmyslu pustit se do háčkování. Chtěla vlastníma rukama něco vyrobit, ale nevěděla co. Dříve svým vnučkám háčkovala všelijaké hračky. Medvídky, panenky, žabičky, zajíce a spoustu dalších zvířátek nebo postaviček, ale obě vnučky už dávno vyrostly a s hračkami si nehrají. Babička seděla v křesle a chvíli vzpomínala na všechny svetry, čepičky, rukavice, šály a ponožky, které za celý život uháčkovala. Kdyby se všechno sneslo na jednu hromadu, byla by z nich pořádná hora.

„No jo, ale co mám uháčkovat teď?“ zeptala se babička směrem k rybičkám, které si tiše plavaly v akváriu. Odpovědi se pochopitelně nedočkala. Ryby mluvit nedokážou. Kdyby měla psa, třeba by jí poradil. Něco by zaštěkal a ona by hádala, co měl na mysli. Pejška ale mít nemohla. S pejskem se totiž musí

chodit ven na procházku. Každý den, bez ohledu na počasí. Babička měla ovšem bolavé klouby. Někdy ji nohy bolely tak moc, že měla co dělat, aby vůbec vstala z postele.

Po chvílce přemýšlení se babička Ludmilka zvedla z křesla a zamířila k oknu. Doufala, že uvidí něco zajímavého a pak ji třeba něco napadne. Hleděla z okna na rušnou ulici, ale žádný nápad nepřicházel. Odešla tedy do kuchyně, aby si do svátečního puntíkovaného hrníčku uvařila svůj oblíbený čaj. S plným hrnkem se opět usadila v křesle. Opatrně si usrkla horkého čaje a znovu vzala do ruky bílé klubíčko.

„No co, prostě začnu a uvidím, co mi pod rukama vyrostě,“ řekla si a pustila se do háčkování. Nahodila si pár prvních oček a pak je pomocí háčku umně proplétala. Ruce jí kmitaly, jako kdyby samy věděly, co mají dělat. Babička se usmívala a přitom bedlivě sledovala svá očka na háčku, ze kterých se pomalu, ale jistě rodila krásná křehká postavička.

„To je andělíček!“ vykřikla najednou, a nadšením jí málem uteklo očko. Naštěstí ho uhlídala. „Už zbývají jen křidélka,“ pronesla směrem k andělíčkoví.

Čas rychle utekl a venku se začalo stmívat. V listopadu se dny krátí a tma přichází brzy. Jindy by háčkování odložila, ale teď nemohla. Vstala z křesla a pomalu přešla i s andělíčkem k vypínači, aby v místnosti rozsvítila světlo.

I když jindy večerela pravidelně, dnes na večeři úplně zapomněla. Neměla ani trochu hlad. Jediné, co chtěla, bylo dokončit andělíčka hned teď. Položila ho opatrně na opěradlo křesla a začala háčkovat křidélka. Každou chvíli mu je přeměřovala,

aby byla tak akorát. Ani velká, ani malá. Když byla křidélka hotová, opatrně je andělíčkově přišila. Nakonec si vzala stříbrnou nitku, aby vyšila oči, nosík a ústa. Andělíček byl opravdu překrásný a babička z něj měla velikou radost. Povídala si s ním, jako kdyby byl živý.

„Tak a teď už zbývá jediné. Vyprat, tedy vlastně vykoupat,“ opravila se babička, „a naškrobit.“

Opatrně andělíčka odnesla do koupelny, kde mu připravila mydlinkovou lázeň. Dávala si pozor, aby ho neopařila příliš horkou vodou, nebo aby naopak ve studené neprochladl. Pak připravila škrob.

„To je proto, aby ti šatičky hezky držely,“ vysvětlila andělíčkově.

Když byl vykoupaný, přenesla ho do obýváku k topení, aby rychleji uschnul, a sama se odebrala do postele, protože zniče-honic tu byl večer a babiččiny oči se při tak dlouhém háčkování unavily. Potřebovaly odpočinout.

Tak se jednoho předvánočního dne babičce Ludmilce pod rukama narodil krajkový panáček, kterému už neřekla jinak než Andílek.

Dárek pro Anežku

Ráno, sotva se babička probudila, pospíchala do obývacího pokoje, aby se hned pokochala pohledem na svého Andílka. Vypadal krásně. Naškrobení mu prospělo. Teď měl teprve ten správný tvar. Bílá barva byla ještě zářivější než včera a v krajkových šatech vypadal jemně a mile.

„Dobré ráno, Andílku,“ pozdravila ho.

Andílek jí s úsměvem odpověděl, ale to už babička neslyšela. Jednak proto, že byla trochu nedoslýchavá, a jednak proto, že se odebrala do koupelny, aby ze sebe smyla noční ospalost. Pak se oblékla a v kuchyni si připravila snídani. Popíjela bílou kávu, ukusovala krajíc chleba namazaný máslem a medem a přitom přemýšlela, komu by mohla Andílka darovat. Skoro všechno, co vyrobila, pokaždé někomu dala. Měla radost, když mohla někoho potěšit.

„Brzy budou Vánoce,“ přemýšlela babička nahlas. „Že bych ho dala Jarmilce?“

Jarmilka byla babiččina nejlepší kamarádka. Chodily spolu do školy a dodnes zůstaly přítelkyně. Pravidelně se navštěvovaly nebo spolu chodily na procházky do parku. Pak si vzpomněla, že pro ni má krásnou soupravu šály a čepice. Upletla ji už v září a schovala do skříně.

„Ba ne, dám ho Anežce,“ řekla si babička.

Anežka byla její nejmladší dcera. Ještě se neprovdala, a tak žila ve svém bytě sama.

„Může si ho pověsit třeba na vánoční stromeček.“ Babička se tou myšlenkou nadchla. Hned se začala pít po balicím papíru. Bude to dárek, tak ho musí pěkně zabalit.

Andílek se divil, že ho babička schovává do papíru, ale nic nenamítal, protože k němu pěkně promlouvala.

„Teď tě hezky zabalím a pak budeš dělat radost Anežce. Budeš ji hezky ochraňovat. Anežka je moje dcera,“ vysvětlovala Andílkovi při balení.

Pak už stačilo jen zavolat Anežce a domluvit se na návštěvě.

„Ahoj,“ přivítala ji Anežka.

„Něco pro tebe mám,“ řekla babička a natáhla ruku s pečlivě zabaleným dárčkem.

„Vždyť ještě nejsou Vánoce! Až pozítří,“ namítla se smíchem Anežka.

„To přece vůbec nevadí,“ prohlásila babička. „To je předvánoční dárek. Můžeš si ho dát třeba na stromeček.“

Anežka si dárek převzala a pozvala babičku dál. Nejprve uvařila kávu a teprve potom dáreček rozbalila.

„Jé, andělíček,“ usmála se Anežka a odložila ho na stůl.

Babička měla radost, že se Anežka z dárku tak raduje. Tedy aspoň si myslela, že dceru potěšila. Pak si obě začaly povídat o tom, kdy budou péct cukroví, jak budou zdobit stromeček a co připraví na štědrovečerní večeři. Anežčina chlupatá kočka Mína se babičce nejprve otírala o nohy a potom jí skočila do klína. Uvelebila se tam jako v pelíšku a spokojeně předla. Babička ji přitom hladila. Andílek jejich hovor tiše poslouchal. Narodil se teprve nedávno, tak Vánoce ještě nezažil. O to víc se teď na ně začínal těšit. Taky se kolem sebe bedlivě rozhlížel.

U Anežky to vypadalo jinak než u babičky. Babička měla v bytě hodně věcí, Anežka málo. Babička měla koberce, Anežka dřevěnou podlahu. Na oknech u babičky visely záclony, Anežka měla žaluzie. Nedokázal říct, kde se mu líbí víc. Všude to bylo trochu jiné.

Čas rychle utekl a babička se musela rozloučit, aby ještě za světla dorazila zpátky domů. Anežka znovu poděkovala za dárek. Když babička odešla, zůstala Anežka s Andílkem sama. Nevěděla proč, ale najednou měla pocit, že ji někdo pozoruje. Byl to Andílek. Dával dobrý pozor, aby se Anežce nic nestalo. Když při vaření zavadila o nůž, který padal dolů na zem, rychle zařídil, aby ucukla nohou. Když málem zakopla o šňůru od žehličky, opět ji na poslední chvíli zachránil. Ale tajně. Anežka to vůbec netušila. Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby Andílka neměla.

Do rána zůstal Andílek na stole, ale Anežka byla pořádkumilovná. Neměla ráda nic, co by bylo v bytě navíc. Když druhého dne, stejně jako každý jiný den, utírala prach na stole, vzala Andílka do ruky. Podívala se na něj a pak si řekla, že ho zatím uklidí do krabice s vánočními ozdobami. Vyndá ho až zítra při zdobení stromečku. A tak Andílek putoval na další místo. Do krabice.

Zdobení stromečku

Andílek se najednou ocitl v naprosté tmě. Netušil, kde je, proč tam je a jestli se odtamtud ještě někdy dostane. Bylo mu smutno. Zvykl si na to, že viděl a slyšel, co se kolem děje. Líbilo se mu pozorovat všechno okolo. Teď se dívat nemohl.

„Haló, je tu někdo?“ zavolal Andílek do ticha. Doufal, že v krabici najde někoho, kdo by mu mohl dělat společnost. Marně. Nikdo se neozýval. Snažil se postavit na nohy, ale v krabici bylo málo místa. Praštil se do hlavy o víko krabice a navíc každou chvíli uklouzl po něčem hladkém a kulatém. Co teď? Nezbyvalo nic jiného než čekat.

Po dlouhém dni a ještě delší noci se Andílek opravdu dočkal. Nejprve ucítil zemětřesení. To Anežka vyndala krabici ze skříně v předsíni a přenesla ji do obývacího pokoje. Otevřela víko a Andílek musel přivřít oči, když na něj dopadly paprsky denního světla. V krabici byla tma tmoucí, tak světlu odvykl. Po chvílce se opět rozkoukal a nestačil žasnout. Uprostřed

